

— Изпъдили . . . — натърти старата. — Още малко, да я утрепятъ, чума да ги порази!

— Ама и . . . бяхтали ли сж я?

— Цѣлата е синя . . .

— Кой?

— Сичкитѣ . . .

— Защо?

— За вестникъ тамъ... писано имало. . .

— Защо, Латинке?

— Знамъ ли, бе бате, — рече презъ сълзи Латинка. — Отъ три-четири дни сж ме нарочили... Писали срещу тетя... ти го знаешъ... Набедиха мене, ужъ че азъ съмъ ти го казала... Една вечеръ наддумаха Желѣзка — щѣше да ме утрепе... иска да признае, че азъ съмъ го казала... Не съмъ бре Желѣзко, викамъ му, не съмъ, той — ти си, вика, казвай, вика, или ще те заколя като яре . . . Днеска и тетъо, и мама се отсърдиха, приказваха . . . И одева като се върна — фучи, фучи! Тамамъ се наядохме и почна: ти си такава, ти си онакава . . . вашитѣ сж такива и такива, братъ ти на вжже ще увисне . . . Каквото знаеха, всичко ми издумаха. А Желѣзко — мълчи като дърво, сумти и зжбъ не обелва, че по едно време като ме фана за плиткитѣ — така, безъ да ми продума, като куче . . . че като почна да ме пердаши . . . бой, бой, бой, до като да припадна . . .

— Само той ли те бяхта?

— Сички, сички . . . и тетъо, и мама, и Ставривица . . . Общо . . . Батъо Стефанъ не дигна . . . ржка . . . ама той хвърли едно дърво следъ мене кога избѣгахъ . . .

— Сички сж звѣрове, — заключи тежко Грозданъ.

— Звѣрове, пкъъ я наврѣхте тамъ! — кипна Вълко.